

ONVERWACHTE RUST ROND DE JAPANSE ZEE

China en Japan zijn belangrijke handelspartners en tegelijkertijd elkaars grootste rivalen in de regio. Nu Japan de geldkraan wagenwijd heeft opengedraaid en de yen steeds verder verzwakt, verslechtert de concurrentiepositie van China. Toch blijft het in 'Peking' verrassend stil. Misschien wel omdat Japans expansieve economische beleid precies is wat China nodig heeft.

Wie de de ontwikkelingen in China het afgelopen jaar een beetje heeft gevolgd, weet hoezeer de relatie met buurland Japan is bekoeld. Sinds de aankondiging van Japan in september vorig jaar dat het drie betwiste eilanden in de Oost-Chinese zee wilde kopen van de particuliere eigenaren, is het hek van de dam.

Via een grootscheepse media-campagne is de Chinese bevolking gevoed met anti-Japans sentiment. Een maandenlange stroom aan publicaties moest aantonen dat de eilandengroep historisch gezien bij China hoort en niet bij Japan. Het heeft zijn uitwerking niet gemist. Chinezen gingen de straat op om te protesteren en de export vanuit Japan naar China liep een flinke deuk op.

Sinds de Japanse bezetting (1937-1945) die honderdduizenden Chinezen het leven kostte, zit de haat richting Japanners bij sommige Chinezen diep. In lesmateriaal, oorlogsfilms en series op televisie wordt Japan stevast neergezet als de grote vijand. Nog steeds zijn er in China

HET ECONOMISCHE BELEID VAN JAPAN SPOORT CHINA AAN OM DE INGESLAGEN WEG VAN HERVORMINGEN VERSNELD TE VERVOLGEN

winkels of restaurants te vinden waar met borden duidelijk wordt gemaakt dat Japanners niet welkom zijn.

OPVALLEND STIL

Je zou dus een krachtige reactie hebben mogen verwachten toen Japan een economisch beleid invoerde dat expliciet tot doel heeft om de inflatie aan te wakkeren en de eigen munt te verzwakken om zo de concurrentiepositie van Japanse bedrijven te versterken ten koste van die van buurlanden.

Gek genoeg is van woede of roep om actie geen sprake in China, hoewel de Japanse munt ten opzich-

te van de Chinese yuan sinds eind september vorig jaar al met 35 procent is gedaald naar het laagste punt in de afgelopen vijftien jaar.

Wel hebben de Chinese autoriteiten formeel aangegeven de situatie scherp in de gaten te zullen houden. 'Het beleid van monetaire verruiming in Japan maakt het lastig voor China om de export naar Japan te verhogen', zei een Chinese woordvoerder van het ministerie van Handel onlangs. 'De stijgende yuan verlaagt de winstmarges van Chinese exporteurs', zo gaf hij aan. Maar vergeleken met de ferme taal in de eilandenkwestie tussen beide landen kunnen deze uitlatingen moeilijk worden beschouwd als een aanzet tot onmiddellijke tegenactie. Waarom houdt China zich zo koest?

Eén verklaring is dat China hoopt dat door Abenomics, waarmee het ruime economische beleid van premier Shinzo Abe wordt aangeduid, de Japanse economie weer een langdurige groeiperiode tegemoet gaat. Na jarenlange stagnatie en deflatie, zou dat welkom nieuws zijn voor China. Japan is immers een van de grootste afnemers van Chine-

se goederen én een grote investeerder in China. Als het goed gaat met Japan, is dat ook goed voor China. Mogelijk dat China Japan uit eigen belang een tijd lang de kans wil geven om te laten zien dat Abenomics ook echt werkt.

Een andere, meer fundamentele verklaring voor de terughoudendheid in China's reactie op het verzwakken van de yen heeft te maken met de eigen binnenlandse economische problemen in China. Het land kampt met afzwakkende economische groei door afgenomen vraag uit de rest van de wereld, met name vanuit Europa.

